

ОБІЙМАЛЬНЕ ДЕРЕВО

Юрко вже зовсім дорослий — навесні йому виповнилось одинадцять. Веселий, трішки кирпатий, любить фісташки, комп'ютерні ігри, мріє полетіти на Марс — словом, хлопець як хлопець. Сидить у школі за першою партою — через невисокий зріст. Другий з кінця на фізкультурі. Але фізкультура йому не дуже, якщо чесно. Спробуй перестрибнути через отого коня, якщо він — ого-який височенний! Юркові найбільше подобається географія та історія. Ну, бо це цікаво — дізнаватися про світ і про людей, що жили у цьому світі давним-давно. Шкода лише, що у школу тепер ходять раз через раз — знову коронавірус, якась там чергова хвиля. Доводиться вчитися онлайн. А це не дуже цікаво: по-перше, як же онлайн поганяти з друзями на перерві? А по-друге, вдома заважає Соня. Соня — то молодша сестричка, їй майже п'ять і вона насправді ні разу не «соня», а дуже навіть вертлява балакуча доставучка. Вічно у неї мільйон «чому?» і «навіщо?».

Понад усе на світі Юрко любить ходити до лісу — з мамою і татом. У місті, де вони живуть, лісу немає, звісно. А от у селі — ще й який! Лісище! Тут ростуть буки й дуби, такі старі та кремезні, що годі їх обійняти, бракує рук!

Колись давно, коли Юрко був іще зовсім малим, до лісу з ними ходив і дідусь Остап. От із ним виходило обійняти навіть найбільший дуб, що росте над глибокою деброю*. Височ-е-е-е-енний, груб-е-е-е-езний, старе-е-е-езний!

Тоді дідусь, і мама, і тато, і Юрко бралися за руки — і всі разом, наче водили хоровод, обступали той дуб і обіймали його вісьмома руками. Мабуть, то був незвичайний дуб, бо коли Юрко притуляв вухо до шкарубкої кори, то чув, як всередині стовбура щось пульсує, наче тихо б'ється серце дерева...

Потім дідусь захворів і вже не ходив з ними до лісу. А потім, напередодні Нового року, помер. Юрко добре пам'ятає той холодний зимовий день. Тоді він був іще малий, як-от зараз Соня, і не зовсім розумів, як то — померти. Йому здавалося, що це все не насправді і дідусь просто заснув, але скоро прокинеться і, як завжди, прочитає йому про Малюка і Карлсона. Вони ж лишень до середини книжки дійшли! Не можна ж отак — бац! — і зупинитися на найцікавішому.

Того дня у квартиру прийшло багато людей — і знайомих Юркові, і тих, кого він бачив уперше. Попрощатися з дідусем.

— Ох, згорів від тієї хвороби, немов свічечка, — хитала головою якась жінка і втирала сльози.

Люди приносили замерзлі з вулиці квіти, тихо розмовляли, наче боялися розбудити дідуся, що лежав із заплющеними

* Добра — яр, уголовина. (Тут і далі прим. авторки.)

очима у труні. Він був такий спокійний та сивий, ошатно вбраний — у льняну вишиванку з червоно-чорними візерунками, подаровану на останній день народження. Юркові здавалося, що дідусь от-от встане, посміхнеться лукаво і скаже, що все це — лише розіграш. Але дідусь не встав. А потім його поховали на цвинтарі. Сипав густий сніг. Наступного дня був Новий рік, коли тато уперше не поставив святкову ялинку.

Юрко потім ще кілька разів запитував у батьків, коли повернеться дідусь, але мама пояснила, що померти — це, на жаль, назавжди. Що дідусь — це не герой комп'ютерних «стрілялок», і не воскресне на початку нового левелу. Але це не має значення, бо він залишився у серцях і добрій пам'яті всіх-всіх людей, які його любили. І не лише у пам'яті, а й у ньому, в Юркові.

— Поглянь у дзеркало! У тебе ж дідусеві очі! — казала мама й усміхалася. А потім відверталася, аби потайки втерти сльозу. Вона теж сумувала за дідусем.